

אם מצבי היה יותר טוב הייתי שני אנשים

מיכאל הוא אדם שאוהב לאהוב. אחד שתמיד יש לו משהו חיובי להגיד. כשמישהו שואל אותו מה שלומו הוא עונה: "אם מצבי היה יותר טוב יותר, הייתי שני אנשים". פשוט טיפוס חיובי ואופטימי.

כשעל אחד העובדים היה עובר יום רע, מיכאל היה שם בשביל לומר לו להביט על הצד החיובי במצבו. סגנונו המיוחד, עורר בי סקרנות, ולכן יום אחד ניגשתי אליו ושאלתי אותו: "אני פשוט לא מבין. אי אפשר להיות חיובי כל הזמן. אז איך בכל זאת אתה מצליח?"

מיכאל ענה לי ברוגע: "כל בוקר אני מתעורר ואומר לעצמי כי עומדות בפניי שתי אפשרויות. אחת - להיות במצב רוח טוב, והשנייה - להיות במצב רוח רע; אני בוחר להיות במצב רוח טוב. בכל פעם שדבר רע קורה, אני יכול לבחור להיות קורבן או לבחור ללמוד מהניסיון; אני בוחר ללמוד מהניסיון."

כאשר מישהו מגיע אליי בתלונה, אני יכול לקבל את תלונתו או להצביע על נקודת האור בבעייתו; אני בוחר בנקודת האור."

"כן, בטח, זה לא ממש קל", מחיתי בתסכול.

"זה קל מאוד", אמר מיכאל. "החיים הם למעשה מקבץ של בחירות. כשאתה מוציא מהם את כל השאר הטפל והשולי, כל מצב ומקרה הוא בחירה. אתה בוחר איך להגיב במצבים שונים ומגוונים. אתה בוחר איך אנשים ישפיעו על מצב-רוחך. אתה בוחר אם להיות במצב רוח טוב או רע. ובשורה התחתונה: זו הבחירה שלך איך לחיות את חייך."

כשיצאתי ממשרדו של מיכאל הרהרתי על מה שאמר.

למרות שלא המשכנו להיות בקשר, חשבתי רבות עליו כאשר בחרתי בחירות בחיי במקום להגיב אליהם. שנים אחדות מאוחר יותר, שמעתי כי מיכאל היה מעורב בתאונת עבודה קשה, בה נפל מגובה 30 מטר בעת שעבד על מגדל תקשורת. לאחר 18 שעות ניתוח וטיפול נמרץ, שוחרר מיכאל מבית החולים כשלגבו הוכנס מוט ברזל.

ראיתי אותו שישה חודשים לאחר התאונה. כששאלתי אותו מה שלומו, הוא השיב: "אם מצבי היה יותר טוב יותר, הייתי שני אנשים. רוצה לראות את הצלקות מהניתוח?"

החלטתי לראות אותן אך שאלתי אותו, מה עבר בראשו בזמן התאונה.

"הדבר הראשון עליו חשבתי, היה שלומה של ילדתי-לעתיד שעדיין לא נולדה", ענה מיכאל. "לאחר מכן, כששכבתי על הקרקע, אני זוכר שעמדו בפניי שתי אפשרויות. יכולתי לבחור בחיים ויכולתי לבחור במוות; בחרתי בחיים."

"לא פחדת? לא איבדת את ההכרה?" שאלתי אותו נפעם.

מיכאל המשיך, "...החובשים היו נפלאים. הם המשיכו לומר כל הזמן שהכל יהיה בסדר. אך כשהם הכניסו אותי לחדר מיון, ראיתי את הבעות הפנים של הרופאים והאחיות וממש פחדתי. בעיניהם ראיתי את מה שחשבו - 'הוא גמור'. ידעתי שאני חייב לעשות משהו."

"ומה עשית?" שאלתי.

"הייתה שם אחות גדולה ששאלה אותי שאלות", אמר מיכאל. "היא שאלה אם אני אלרגי למשהו.
'כן' עניתי לה.. הרופאים והאחיות הפסיקו את עבודתם וחיכו לתשובתי .
לקחת נשימה עמוקה וצעקתי 'לכוח-המשיכה'.
בזמן צחוקם, המשכתי ואמרתי להם: 'אני בוחר לחיות. נתחו אותי כמו אדם שעתיד לחיות ולא כאדם מת!'
מיכאל חי תודות לכישורי רופאיו, אך גם בגלל גישתו המדהימה לחיים.
למדתי ממנו כי כל יום אנו בוחרים לחיות בצורה מלאה. גישה, היא בסופו של דבר , הכל.
לכן, אל תדאגו למחר. מחר כבר ידאג לעצמו לבדו. לכל יום יש מספיק צרות לעצמו.
אחרי הכל, היום הוא המחר שבגללו דאגת אתמול...